

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν. 33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

(Έφεση Κατά Απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 20/18)

7 Μαρτίου, 2024

[ΛΙΑΤΣΟΣ, Π., ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ/ΣΤΕΣ]

PRANA CO LTD,

Εφεσείουσα,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ

1. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ,

2. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΕΛΩΝΕΙΩΝ,

Εφεσιβλήτων.

Α. Δημητρίου, για Ανδρέας Θ. Μαθηκολώνης, για την Εφεσείουσα.

*Σ. Χαράλαμπος (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας για Γενικό
Εισαγγελέα, για τους Εφεσίβλητους.*

ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί
από την **ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ.**

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ.: Με την υπό κρίση έφεση προσβάλλεται η ορθότητα της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου (στο εξής «Δικαστήριο») με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή εναντίον της απόφασης του Τμήματος Τελωνείων, ημερομηνίας 25.07.2013, να επιβάλει οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ, €41.326,85 και Φ.Π.Α. €7.025,56 στην αιτήτρια, εφεσείουσα στην παρούσα διαδικασία.

Η εφεσείουσα προσβάλλει την ορθότητα της πρωτόδικης απόφασης με έξι λόγους έφεσης. Ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη στερείται της δέουσας αιτιολογίας και το Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη ότι ο ουσιώδης χρόνος, ήταν ο χρόνος συμφωνίας μεταξύ του προμηθευτή και της εφεσείουσας, λόγοι έφεσης 1 και 3, αντίστοιχα. Το πρόσωπο που υπέγραψε την επίδικη απόφαση, δεν ήταν δεόντως εξουσιοδοτημένο, λόγος έφεσης 2 και το Δικαστήριο εφάρμοσε με λανθασμένο τρόπο τη νομοθεσία που διέπει το θέμα, λόγος έφεσης 4. Ο λόγος έφεσης 5 αφορά το κατ' ισχυρισμό λανθασμένο συμπέρασμα του Δικαστηρίου ότι η εφεσείουσα δεν ενήργησε με τη δέουσα επιμέλεια, ενώ ο λόγος έφεσης 6 την παράλειψη διεξαγωγής δέουσας έρευνας και εφαρμογής του Ευρωπαϊκού Τελωνειακού Κώδικα (ΕΟΚ)

2913/12, σε συνάρτηση με το Πρωτόκολλο 4 της Συμφωνίας Τυνησίας – Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Στο σημείο αυτό κρίνουμε σκόπιμο να παραθέσουμε το νομικό πλαίσιο στη βάση του οποίου επιβλήθηκαν οι επίδικοι τελωνειακοί δασμοί, για να γίνουν πιο εύκολα κατανοητά τα όσα θα παραθέσουμε στη συνέχεια.

Σύμφωνα με την Κοινοτική Τελωνειακή Νομοθεσία, επιβάλλονται με επιμέρους κανονισμούς, δασμοί αντιντάμπινγκ σε προϊόντα που τίθενται σε ελεύθερη κυκλοφορία στην Ευρωπαϊκή Ένωση, κατά την υποβολή διασάφησης, των οποίων η τιμή εξαγωγής είναι ουσιαστικά χαμηλότερη από την κανονική αξία στη χώρα εξαγωγής. Οι δασμοί αντιντάμπινγκ επιβάλλονται σε ορισμένα προϊόντα, συγκεκριμένων χωρών καταγωγής ή εξαγωγής ή συγκεκριμένων παραγωγών/εξαγωγέων, για καθορισμένη χρονική περίοδο.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δύναται, με τη δημοσίευση σχετικού Κανονισμού, να ζητήσει από τα κράτη μέλη να καταγράψουν τις εισαγωγές προϊόντων καταγωγής συγκεκριμένης χώρας που υπόκεινται σε δασμούς αντιντάμπινγκ, έστω και αν αυτά εισάγονται μέσω άλλων χωρών και να προβεί σε έρευνα για πιθανή

καταστρατήγηση των μέτρων αντιντάμπινγκ. Με την καταγραφή των εισαγωγών, η οποία διαρκεί για συγκεκριμένη χρονική περίοδο, διασφαλίζεται ότι σε περίπτωση που επιβεβαιωθεί η καταστρατήγηση, είναι δυνατή η επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ, αναδρομικά, από την ημερομηνία επιβολής της υποχρέωσης καταγραφής για τις εισαγωγές που έχουν καταγραφεί.

Στη βάση των πιο πάνω εξουσιών, το 2011, δημοσιεύθηκε ο **Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 990/2011**, με τον οποίο επιβλήθηκε δασμός αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ποδηλάτων με προέλευση την Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας (στο εξής Κίνα), ύψους 48,5%.

Τη 26.9.2012, δημοσιεύθηκε ο **Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 875/2012** της Επιτροπής, σύμφωνα με τον οποίο η τελευταία ξεκίνησε έρευνα για πιθανή καταστρατήγηση των μέτρων αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον **Κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 990/2011** (ανωτέρω) στις εισαγωγές ποδηλάτων που κατασκευάσθηκαν στην Κίνα, μέσω εισαγωγών από την Ινδονησία, τη Μαλαισία, τη Σρι Λάνκα και την Τυνησία.

Οι προμηθευτές - εξαγωγείς που ενίσταντο στην συμπερίληψη τους στον κατάλογο των προσώπων που καταστρατηγούσαν τα μέτρα,

μπορούσαν να υποβάλουν εντός καθορισμένης χρονικής περιόδου, σχετικό αίτημα, με στοιχεία υποστηρικτικά της θέσης τους, ότι τα ποδήλατα που εξήγαγαν στα κράτη μέλη δεν είχαν ως χώρα προέλευσης την Κίνα. Εναπόκειται σε κάθε μεμονωμένο προμηθευτή – εξαγωγέα να αποδείξει ότι η ειδική κατάσταση, υπό την οποία τελούσε, δικαιολογούσε να του χορηγηθεί απαλλαγή δυνάμει του Κανονισμού (βλ. σχετικά απόφαση Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, **Maxcom Ltd και Chin Haur Indonesia P, C-247/15 P, C-253/15 P και C-259/15 P, ημερομηνίας 26.01.17, σκέψη 59**).

Εάν η Επιτροπή ικανοποιείτο ότι τα ποδήλατα δεν παρήχθησαν στην Κίνα, τότε το όνομα του προμηθευτή δεν συμπεριλαμβανόταν στον πιο πάνω κατάλογο. Ο Κανονισμός δεν δίδει εξουσία στην Επιτροπή να διερευνήσει με δική της πρωτοβουλία τις συνθήκες εξαγωγής ή να ζητήσει στοιχεία για το θέμα αυτό. Στην απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου **City Cycle Industries v. Council of the European Union, Case T-413/13, ημερομηνίας 19.03.2015**, διαβάζουμε σχετικά τα πιο κάτω, σκέψη 64:

«In that regard, it must be noted that the basic regulation does not confer on the Commission investigating powers enabling it to compel companies to participate in an investigation or to produce information. In those

circumstances, the Council and the Commission depend on the voluntary cooperation of the parties in supplying the necessary information within the time-limits set (judgement of 24 May 2012 in *JBF RAK v Council*, T-555/10, EU:T:2012:262, paragraph 80).»

Τη 5.6.2013 δημοσιεύθηκε ο εκτελεστικός **Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 501/2013** του Συμβουλίου, σύμφωνα με τον οποίο ο οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ, ύψους 48,5%, που επιβλήθηκε με τον εκτελεστικό **Κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 990/2011** (ανωτέρω) στις εισαγωγές ποδηλάτων με προέλευση την Κίνα, επεκτάθηκε στις εισαγωγές ποδηλάτων που αποστέλλονται από την Ινδονησία, τη Μαλαισία, τη Σρι Λάνκα και την Τυνησία, ανεξαρτήτως εάν η Κίνα είχε δηλωθεί ως χώρα προέλευσης των ποδηλάτων ή όχι. Οι δασμοί εισπράττονται αναδρομικά, για τις εισαγωγές που καταγράφηκαν σύμφωνα με τον **Κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 875/2012**, με εξαίρεση τα προϊόντα που παρήχθησαν από συγκεκριμένους προμηθευτές που έτυχαν απαλλαγής, με βάση την έρευνα που έγινε στα πλαίσια του **Κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 875/2012**.

Οι **Κανονισμοί (ΕΕ) αριθ. 875/2012** και **501/2013** κοινοποιήθηκαν αμέσως σε όλους τους εμπλεκόμενους φορείς, συμπεριλαμβανομένων των Εμπορικών και Βιομηχανικών

Επιμελητηρίων, με τις Εγκυκλίους του Τμήματος Τελωνείων, «ΑΝΤ»(232) και «ΑΝΤ»(267), αντίστοιχα.

Με βάση τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου, προκύπτουν τα πιο κάτω αναντίλεκτα γεγονότα:

Η εφεσείουσα είναι εταιρεία εγγεγραμμένη στην Κύπρο, η οποία κατά τον επίδικο χρόνο ασχολείται με την εισαγωγή και εμπορία ποδηλάτων. Το Δεκέμβριο του 2012 εισήξε μεγάλο αριθμό ποδηλάτων. Στα τιμολόγια του εξαγωγέα αναγραφόταν ως χώρα προέλευσης η Τυνησία.

Μετά από έλεγχο που διενεργήθηκε από το Τμήμα Τελωνείων στο σύστημα εισαγωγών του Μηχανογραφημένου Συστήματος «ΘΗΣΕΑΣ», εντοπίστηκε αριθμός διασαφήσεων εισαγωγής ποδηλάτων, για τις οποίες θα έπρεπε να εισπραχθεί οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ, με βάση την Κοινοτική Νομοθεσία που παραθέσαμε ανωτέρω. Μεταξύ των εισαγωγών ήταν και η διασάφηση αρ. 2012602546826, ημερομηνίας 13.12.2012, η οποία αφορούσε την επίδικη εισαγωγή ποδηλάτων από την Τυνησία. Προμηθεύτρια των ποδηλάτων ήταν η Mediterranean United Industries, η οποία δεν υπέβαλε ένσταση στη συμπερίληψη του ονόματός της στον κατάλογο

των προσώπων που καταστρατηγούσαν τα μέτρα, με βάση τις πρόνοιες του **Κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 875/2012** και κατ' επέκταση δεν έτυχε απαλλαγής με βάση τις πρόνοιες του **Κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 501/2013**. Η συγκεκριμένη εισαγωγή πραγματοποιήθηκε, ως προαναφέραμε, το Δεκέμβριο του 2012 και για αυτή δεν καταβλήθηκε οποιοσδήποτε τελωνειακός δασμός.

Παρενθετικά επισημαίνουμε ότι όλοι οι Κανονισμοί και Ανακοινώσεις που αφορούν τη δασμολογική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμπεριλαμβανομένων των δασμών εισαγωγής και εξαγωγής, καταχωρούνται στη βάση δεδομένων TARIC, που είναι προσβάσιμη ηλεκτρονικά, χωρίς χρέωση. Το περιεχόμενο του συστήματος TARIC είναι δεσμευτικό για όλα τα κράτη μέλη σύμφωνα με **το άρθρο 2 του Κανονισμού (ΕΟΚ) αρ. 2658/87**. Όλα τα δεδομένα του συστήματος TARIC περιλαμβάνονται στη βάση δεδομένων του ημεδαπού TARIC, που υποστηρίζεται από το λογισμικό του Τμήματος Τελωνείων, «ΘΗΣΕΑΣ».

Τη 26.7.2013 το Τμήμα Τελωνείων επέδωσε δια χειρός στην εφεσείουσα και συγκεκριμένα στο διευθυντή της, «*εκ των Υστέρων Βεβαίωση Τελωνειακής και άλλης Τελωνειακής Οφειλής*», που αφορούσε αναδρομική είσπραξη του δασμού αντιντάμπινγκ, πλέον

Φ.Π.Α.. Με την εν λόγω ειδοποίηση, το Τμήμα Τελωνείων αξιώνε τα πιο κάτω:

- (1) Οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ, ύψους €41.326,85, δυνάμει των διατάξεων της κοινοτικής νομοθεσίας και συγκεκριμένα των Ευρωπαϊκών Κανονισμών που παραθέσαμε ανωτέρω, των άρθρων 36(1), 38, 44, 48 και 53 του περί Τελωνειακού Κώδικα Νόμου, Ν.94(Ι)/2004 και του άρθρου 20 του Κανονισμού (ΕΟΚ) αρ. 2913/1992 του Συμβουλίου της 12^{ης} Οκτωβρίου 1992 περί Θεσπίσεως Κοινοτικού Τελωνειακού Κώδικα,
- (2) Φ.Π.Α. ύψους €7.025,56, δυνάμει των άρθρων 36(2), 41, 42, 43 και 44 του Ν.94(Ι)/2004 και των άρθρων 5, 13, 15 και 17 των περί Φόρου Προστιθέμενης Αξίας Νόμων.

Στρεφόμεστε στους λόγους έφεσης.

Αρχίζοντας από το λόγο έφεσης 2, με τον οποίο προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι το πρόσωπο που υπόγραψε την επίδικη απόφαση ήταν αναρμόδιο, θα συμφωνήσουμε με την κρίση του Δικαστηρίου ότι η εφεσείουσα δεν προσκόμισε οποιοδήποτε στοιχείο για να ανατρέψει το τεκμήριο της κανονικότητας, ότι η υπογραφή που φέρει

το συγκεκριμένο έγγραφο δεν ανήκε στον Ανώτερο Τελωνειακό Λειτουργό Α.Χ., που ήταν εξουσιοδοτημένος να λαμβάνει τέτοιου είδους αποφάσεις. Το βάρος απόδειξης ότι υπήρξε πλάνη περί τα πράγματα εβάρυνε την εφεσείουσα, η οποία δεν το έχει αποσεισει. (Βλέπετε σχετικά **Andreas Kalavazides Ltd v. The Municipality of Limassol (1988) 3 C.L.R. 1012**). Ο λόγος έφεσης 2 απορρίπτεται.

Οι λόγοι έφεσης 1 και 6, που αφορούν, κατ' ισχυρισμό, την έλλειψη δέουσας αιτιολογίας της απόφασης για επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ, την ελλιπή έρευνα και την πλάνη του Δικαστηρίου ως προς τα πραγματικά γεγονότα, θα εξετασθούν σωρευτικά καθότι εδράζονται επί κοινών νομικών σημείων και γεγονότων.

Η εφεσείουσα προβάλλει τη θέση ότι η υπό κρίση υπόθεση δεν εμπίπτει στις περιπτώσεις που ο Διευθυντής, με βάση το **άρθρο 48 του Ν.94(Ι)/2004**, είχε εξουσία να προβεί στην εκ των υστέρων βεβαίωση της οφειλής και να επιβάλει φορολογία και κατ' επέκταση η επίδικη απόφαση στερείται αιτιολογίας, λόγος έφεσης 1. Πέραν τούτου, η εφεσίβλητη δεν διερεύνησε κατά πόσο η συμπεριφορά της προμηθεύτριας εταιρείας ήταν μεμπτή και ούτε προέβηκε σε

οποιοδήποτε διάβημα για να εξακριβώσει «την πραγματική καταγωγή των εισαχθέντων ποδηλάτων», λόγος έφεσης 6.

Οι λόγοι που οδήγησαν τη διοίκηση να επιβάλει στην εφεσείουσα δασμούς αντιντάμπινγκ, καταγράφονται με πλήρη λεπτομέρεια στην επιστολή ημερομηνίας 25.07.2013, που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής. Στην ίδια επιστολή, αναλύεται και ο τρόπος υπολογισμού των ποσών. Οι πιο πάνω δασμοί, ως προαναφέραμε, επιβλήθηκαν δυνάμει του **N.94(I)/2004, (Νόμος) άρθρα 36(1), 38, 44, 48 και 53**, κατ' εφαρμογή των Ευρωπαϊκών Κανονισμών που ίσχυαν τότε. Επισημαίνουμε ότι ο **N.94(I)/2004**, έχει εν τω μεταξύ τροποποιηθεί.

Το **άρθρο 36(1) του Νόμου**, προβλέπει ότι οι δασμοί, που καθίστανται απαιτητοί, σε περίπτωση γένεσης τελωνειακής οφειλής, υπολογίζονται σύμφωνα με το Δασμολόγιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στον Κοινοτικό Τελωνειακό Κώδικα και την άλλη αντίστοιχη Κοινοτική και Κυπριακή Νομοθεσία, ενώ οι φόροι και οι άλλες επιβαρύνσεις επιβάλλονται από την Κυπριακή Νομοθεσία.

Τι αποτελεί «τελωνειακή οφειλή», ορίζεται στο **άρθρο 38 του ιδίου Νόμου** και σημαίνει την υποχρέωση προσώπου να καταβάλει τους εισαγωγικούς ή εξαγωγικούς δασμούς που επιβάλλονται σύμφωνα με την ισχύουσα Κοινοτική και Κυπριακή Νομοθεσία.

Το **άρθρο 48(1) του Νόμου**, που φέρει τον πλαγιότιτλο «*Εκ των υστέρων βεβαίωση τελωνειακής οφειλής*», δίδει εξουσία στο Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων (στο εξής Διευθυντής), όταν «... κρίνει ότι η διασάφηση που υποβλήθηκε είναι ελλιπής ή ότι περιέχει σφάλματα ή όταν ελλείπουν τα ενισχυτικά προς υποστήριξη αυτής έγγραφα, να βεβαιώσει το ποσό της τελωνειακής οφειλής ή και της άλλης τελωνειακής οφειλής ασκώντας κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο την κρίση του και στη συνέχεια να το κοινοποιήσει στο πρόσωπο αυτό». Ο Διευθυντής στην υπό κρίση υπόθεση ενήργησε στα πλαίσια της πιο πάνω εξουσίας.

Όταν οποιοδήποτε ποσό έχει βεβαιωθεί και κοινοποιηθεί σε οποιοδήποτε πρόσωπο σύμφωνα με τα πιο πάνω εδάφια, τότε το ποσό της βεβαίωσης θεωρείται ως ποσό οφειλόμενο από το πρόσωπο αυτό και δύναται να ανακτηθεί, **άρθρο 48(4) του Νόμου**.

Ο Διευθυντής, στην υπό κρίση υπόθεση, ασκώντας τις εξουσίες που του παρέχει το **άρθρο 48(1) του Νόμου** (ανωτέρω), αφού έλαβε υπόψη ότι τα επίδικα ποδήλατα εισήχθησαν από την Τυνησία, κατά την περίοδο καταγραφής 27/9/2012 – 5/6/2013 και συγκεκριμένα το Δεκέμβριο του 2012, όταν ήταν σε ισχύ ο **Κανονισμός (ΕΕ) 875/2012** και το γεγονός ότι το όνομα της προμηθεύτριας εταιρείας δεν συμπεριλαμβανόταν στις χώρες που ετύγχαναν απαλλαγής, με βάση τις πρόνοιες του **Κανονισμού (ΕΕ) 501/2013**, επέβαλε στην εφεσείουσα οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ, πλέον Φ.Π.Α.. Τα πιο πάνω προκύπτουν από το κείμενο της επίδικης επιστολής ημερομηνίας 25.07.2013. Παραθέτουμε αυτούσιο το σχετικό απόσπασμα:

«... Σε έλεγχο που έγινε από το Τμήμα Μετελέγχου του Τελωνείου Λεμεσού στη διασάφηση εισαγωγής με αριθμό 2012602546826 ημερομηνίας 13/12/2012 διαπιστώθηκε ότι έχετε εισάγει από την Τυνησία εμπορεύματα της Δ.Κ 8712 00 30 10 δηλαδή με βάση την περιγραφή τιμολογίου **ποδήλατα**.

Σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αρ. 501/2013 στο είδος αυτό που αποστέλλεται από τη Τυνησία από την εταιρεία MEDITERRANEAN UNITED INDUSTRIES επιβάλλεται Οριστικός Δασμός Αντιντάμπινγκ ύψους **48.5%**. Στην περίπτωση σας η εισαγωγή πραγματοποιήθηκε κατά την περίοδο καταγραφής με βάση τον Κανονισμό (ΕΚ) 875/2012 δηλαδή μετά τη 27/09/2012 και 05/06/2013 με αποτέλεσμα να οφείλεται Οριστικός Δασμός Αντιντάμπινγκ και να προκύπτει **τελωνειακή και άλλη τελωνειακή οφειλή** όπως φαίνεται πιο κάτω:

Αρ. και ημερομηνία διασάφησης	Στατιστική αξία	Οριστικός Δασμός Αντιντάμπινγκ 48.5%	Φόρος Προστιθέμενης Αξίας 17%	Σύνολο
2012602546826 13/12/2012	€85,209.99	€41,326.85	€7,025.56	€48,352.41

Η βεβαίωση αυτή βασίζεται στο περί Τελωνειακού Κώδικα Νόμο με αρ. 94(I) του 2004 άρθρα 48 και 52 και στον περί Φόρου Προστιθέμενης Αξίας Νόμο 95(I) του 2000 άρθρα 5(4), 13, 15 και 17. Σχετική είναι και η εγκύκλιος με αρ. ΕΕ «ΑΝΤ»(232) ημερ. 26 Σεπτεμβρίου 2012 με θέμα **καταγραφή εισαγωγών** η οποία σας έχει κοινοποιηθεί μέσω του οικείου σας Επιμελητηρίου.»

Πέραν τούτου, ως ορθά επισήμανε ο πρωτόδικος δικαστής, το σκεπτικό της απόφασης προκύπτει και από τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου ήτοι τους προαναφερθέντες Ευρωπαϊκούς Κανονισμούς, τη διασάφηση εισαγωγής των επίδικων ποδηλάτων και τις Εγκυκλίου ΕΕ «ΑΝΤ» (232) και ΕΕ «ΑΝΤ» (267). (Βλέπετε σχετικά ***Vassiliou v. Republic (1982) 3 C.L.R. 220, Μακρή Κτηματική Λτδ v. Κυπριακής Δημοκρατίας (1994) 3 Α.Α.Δ. 56*** και ***Συμεωνίδου v. Δημοκρατίας (1997) 3 Α.Α.Δ. 145***).

Ο Διευθυντής δεν είχε υποχρέωση να διερευνήσει τα όσα επικαλείται η εφεσείουσα με το λόγο έφεσης 6. Εκείνο που έπρεπε να διερευνήσει ήταν τη χώρα προέλευσης των ποδηλάτων και κατά πόσο η προμηθεύτρια εταιρεία έτυχε απαλλαγής, πράγμα που στη συγκεκριμένη περίπτωση έπραξε. Ως αναφέρουμε και ανωτέρω,

εναπόκειται στην προμηθεύτρια εταιρεία να αποδείξει στην Επιτροπή ότι η κατάσταση υπό την οποία τελούσε δικαιολογούσε την χορήγηση απαλλαγής με βάση τους Ευρωπαϊκούς Κανονισμούς.

Η κρίση του Δικαστηρίου ότι ο Διευθυντής είχε, υπό τις περιστάσεις, εξουσία να επιβάλει εκ των υστέρων φορολογία με βάση τις πρόνοιες του άρθρου 48(I) του Νόμου και η επίδικη απόφαση δεν έπασχε λόγω ελλιπούς αιτιολογίας και ή ανεπαρκούς έρευνας, είναι ορθή. Οι λόγοι έφεσης 1 και 6 απορρίπτονται.

Με τον τρίτο λόγο έφεσης, η εφεσείουσα προβάλλει τη θέση ότι το Δικαστήριο λανθασμένα δεν έλαβε υπόψη του το γεγονός ότι η συμφωνία για εισαγωγή των ποδηλάτων έγινε πριν τη δημοσίευση των **Κανονισμών (ΕΕ) 875/12** και **501/13**. Ο χρόνος σύναψης της συμφωνίας είναι άνευ σημασίας και κατ' επέκταση οι πρόνοιες των πιο πάνω Κανονισμών δεν τυχάνουν εφαρμογής στη συγκεκριμένη υπόθεση, καθότι ο ουσιαστικός χρόνος, για σκοπούς επιβολής των αντιντάμπινγκ δασμών, ήταν ο χρόνος εισαγωγής των προϊόντων στη Δημοκρατία και όχι οποιοσδήποτε άλλος χρόνος.

Οι διατάξεις για την εφαρμογή μέτρων αντιντάμπινγκ έναντι των εισαγωγών ποδηλάτων από τρίτες χώρες και συγκεκριμένα από την

Κίνα, περιλαμβάνονται, ως προαναφέραμε, στον **Κανονισμό (ΕΕ) 990/2011**. Οι **Κανονισμοί (ΕΕ) 875/12** και **501/13** θεσπίστηκαν για σκοπούς καλύτερης εφαρμογής του **Κανονισμού (ΕΕ) 990/2011**, όταν έγινε αντιληπτό ότι γινόταν καταστρατήγηση των διατάξεών του και μεγάλος αριθμός ποδηλάτων, με προέλευση την Κίνα, εισάγονταν από τρίτες χώρες, μεταξύ των οποίων ήταν και η Τυνησία. Υπενθυμίζουμε ότι με τον **Κανονισμό (ΕΕ) 875/2012**, άρχισε η έρευνα της Επιτροπής για πιθανή καταστρατήγηση των μέτρων αντιντάμπινγκ.

Ο πιο πάνω Κανονισμός κοινοποιήθηκε σε όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη και η εφεσείουσα ήταν ενήμερη για το ενδεχόμενο επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ από τη 26.09.2012, ημερομηνία που κυκλοφόρησε η σχετική εγκύκλιος, τρεις περίπου μήνες πριν την εισαγωγή των επίδικων ποδηλάτων στη Δημοκρατία. Στην ίδια Εγκύκλιο, επισημαίνεται ότι ο **Κανονισμός (ΕΕ) 875/2012**, ίσχυε από τη 27.09.2012 και η σχετική καταγραφή έληγε εννέα μήνες αργότερα. Η ημερομηνία εισαγωγής ενέπιπτε στη χρονική περίοδο που προέβλεπε ο πιο πάνω Κανονισμός. Η παρατήρηση του Δικαστηρίου ότι τα μέτρα αντιντάμπινγκ που λήφθηκαν με βάση τη Κοινοτική Νομοθεσία και κατ' επέκταση το ενδεχόμενο επιβολής αναδρομικής φορολογίας ήταν γνωστά στην εφεσείουσα αρκετούς

μήνες πριν την εισαγωγή των ποδηλάτων, είναι ορθή. Ο λόγος έφεσης 3 δεν γίνεται δεκτός και απορρίπτεται.

Με τον τέταρτο λόγο έφεσης, η εφεσείουσα προβάλλει τη θέση ότι το Δικαστήριο δεν εφάρμοσε καθόλου την «καθοδήγηση της νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου σε συνάρτηση με το Πρωτόκολλο 4 της Συμφωνίας Τυνησίας-Ευρωπαϊκής Ένωσης της απόφασης του Συμβουλίου ημερομηνίας 26.03.2012. Δεν εξέτασε τους ισχυρισμούς της εφεσείουσας και κατ' επέκταση παρέλειψε να εφαρμόσει τον Ευρωπαϊκό Τελωνειακό Κώδικα (ΕΟΚ) 2913/12 και συγκεκριμένα τα άρθρα 6, 8, 9, 23, 26,37, 220, 236 και λαυθασμένα, αυθαίρετα και αδικαιολόγητα άμεσα ή και έμμεσα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι Εφεσείοντες δεν ενήργησαν με καλή τη πίστη ή και ότι ευθύνονται για την καταγωγή των εμπορευμάτων χωρίς να έχει ενώπιον οποιουδήποτε στοιχείο ή και χωρίς να έχουν οι Εφεσίβλητοι ενώπιον τους οποιουδήποτε στοιχείο.».

Αναφορά στον «**Ευρωπαϊκό Τελωνειακό Κώδικα (ΕΟΚ) 2913/12**» και συγκεκριμένα ότι η εφεσίβλητη δεν τον εφάρμοσε σε συνάρτηση με το Πρωτόκολλο 4 της Συμφωνίας Τυνησίας – Ευρωπαϊκής Ένωσης, γίνεται και στο λόγο έφεσης 6.

Εν πρώτοις θα θέλαμε να παρατηρήσουμε ότι δεν υφίσταται «**Ευρωπαϊκός Τελωνειακός Κώδικας (ΕΟΚ) 2913/12**», προφανώς οι πρόνοιες που η εφεσείουσα επικαλείται αφορούν τον «**Κανονισμό (ΕΟΚ) 1293/92, του Συμβουλίου, της 12.10.1992, περί Θεσπίσεως Κοινοτικού Τελωνειακού Κώδικα**».

Τα πιο πάνω ζητήματα, περί Πρωτοκόλλου, δεν περιλαμβάνονται στους λόγους ακύρωσης της προσφυγής, ηγέρθηκαν για πρώτη φορά με την υπό κρίση έφεση και ως εκ τούτου δεν μπορούν να τύχουν εξέτασης. Καθοδηγητική επί τούτου είναι η απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην **Χριστοδουλίδης v. Πανεπιστήμιο Κύπρου, Α.Ε. 95/2012, ημερομηνίας 6.7.2018**, όπου τονίσθηκε η ανάγκη ορθής δικογράφησης των νομικών ισχυρισμών με βάση τον Κανονισμό 7 του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου 1962. Η έννοια του Κανονισμού 7 είναι «η οριοθέτηση με λεπτομέρεια, (αυτή είναι η έννοια της λέξης «πλήρως»), ούτως ώστε τα επίδικα θέματα να περιορίζονται στα απολύτως αναγκαία, με τους διαδίκους να γνωρίζουν με ακρίβεια το λόγο που προωθείται η νομική εισήγηση, αλλά και το Δικαστήριο να ασχολείται μόνο με συγκεκριμένα ζητήματα και όχι με γενικότητες και αοριστολογίες.»

Στη **Δημοκρατία ν. Ιωσηφίδη (2013) 3 Α.Α.Δ. 59**, το Εφετείο αρνήθηκε να εξετάσει ζήτημα που αφορούσε νομικό σημείο που δεν είχε καν εκτεθεί στην προσφυγή ούτε και εξειδικευόταν στο δικόγραφο κατ' αντίθεση προς τις ρητές πρόνοιες του Κανονισμού 7.

Το θέμα που καλούμαστε να αποφασίσουμε, εξετάσθηκε πρόσφατα από το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο, Δευτεροβάθμια Διαδικασία, στην υπόθεση **Prana Co Ltd ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, αρ. 12/17, ημερομηνίας 5.10.2023**, μεταξύ των ιδίων διαδίκων. Το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι το θέμα του Πρωτοκόλλου ηγέρθηκε για πρώτη φορά κατ' έφεση και ως εκ τούτου κωλύετο να το εξετάσει.

Με τον λόγο έφεσης 5 προσβάλλεται η κατάληξη του Δικαστηρίου ότι «... οι Αιτητές δεν ενήργησαν με τη δέουσα επιμέλεια».

Η πιο πάνω κρίση του Δικαστηρίου εδράζεται στο γεγονός ότι η εφεσείουσα ενημερώθηκε αρκετό χρόνο πριν την εισαγωγή των εμπορευμάτων, από τη 26.09.2012, για το ενδεχόμενο αναδρομικής επιβολής μέτρων αντιντάμπινγκ, «... προκειμένου να ενεργήσουν αναλόγως, κάτι όμως που παρέλειψαν και ή αμέλησαν να πράξουν».

Η απόφαση είναι ορθή. Τα όσα αναφέρει η εφεσείουσα προς υποστήριξη της θέσης της, «... ότι ξεγελάστηκαν και οι αρχές της Τυνησίας και οι Κυπριακές Τελωνειακές Αρχές» και ότι η εφεσείουσα έλαβε «... όλα τα δέοντα διαβήματα για να εισάξει ποδήλατα Τυνησιακής καταγωγής και όχι άλλης καταγωγής», είναι γεγονότα νομικά αδιάφορα για σκοπούς της παρούσας υπόθεσης. Πέραν τούτου, παρατηρούμε ότι τα πιο πάνω γεγονότα δεν περιλαμβάνονται στην Αίτηση και ως εκ τούτου δεν μπορούν να εξετασθούν και να ληφθούν υπόψη από το παρόν Δικαστήριο.

Ως αναλύσαμε ανωτέρω, η επιβολή αναδρομικών δασμών αντιντάμπινγκ έγινε κατ' εφαρμογή των Ευρωπαϊκών Κανονισμών και σε όλα τα ποδήλατα που εισήχθηκαν από τη Τυνησία επιβλήθηκαν δασμοί, με εξαίρεση αυτά που παρήχθησαν από συγκεκριμένες εταιρείες, που τυχάνουν απαλλαγής, ως αυτές καταγράφονται σε Πίνακα του **άρθρου 1.1 του Εκτελεστικού Κανονισμού (ΕΕ) 501/2013**. Η εταιρεία που προμήθευσε τα επίδικα ποδήλατα στην εφεσείουσα δεν έτυχε απαλλαγής, στοιχείο καθοριστικό για την επιβολή των συγκεκριμένων δασμών.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, κρίνουμε ότι η έφεση δεν μπορεί να πετύχει. Η έφεση απορρίπτεται με €3.000 έξοδα υπέρ της εφεσίβλητης και εναντίον της εφεσείουσας.

Α. ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.

Δ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, Δ.

Τ. ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ.

/ΓΓ.